

3

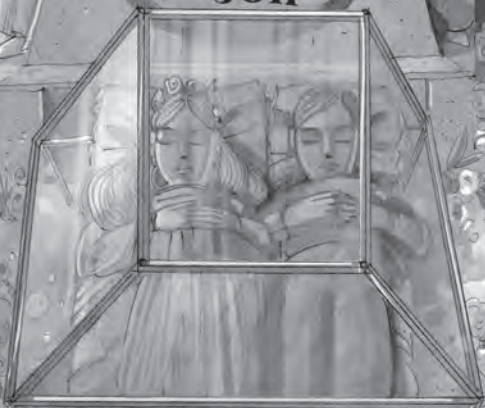
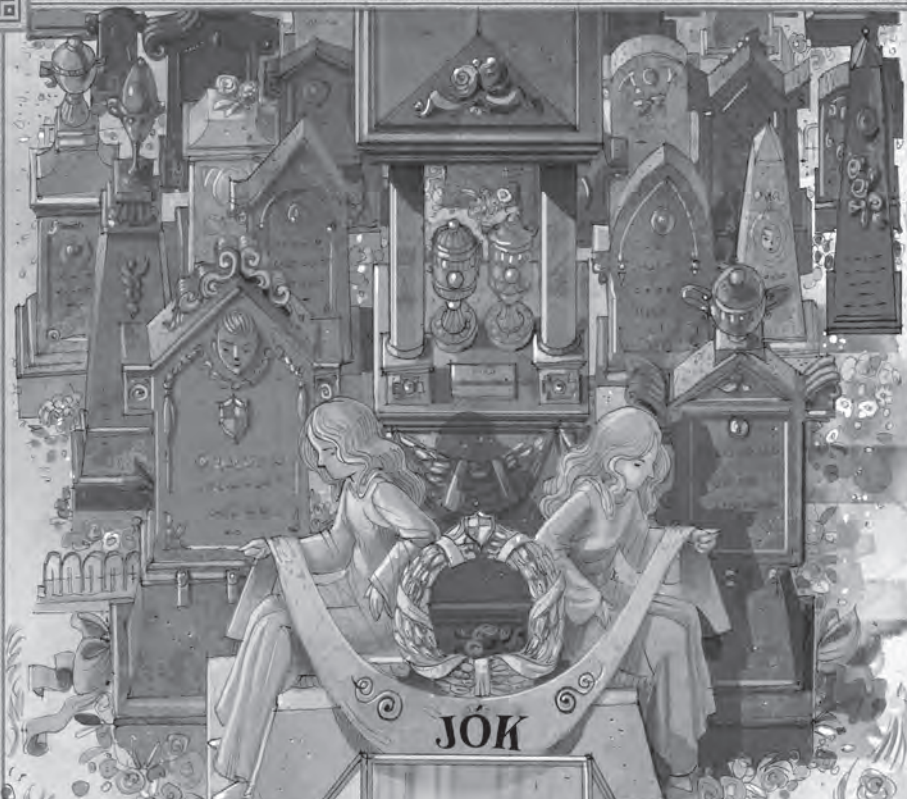

SOMAN CHAINANI

JÓTETT
HELYÉBE

*Illusztrációk:
Iacopo Bruno*

A mű eredeti címe:
The School for Good and Evil 3: The Last Ever After

Text copyright © 2015 by Soman Chainani
Illustrations copyright © 2015 by Iacopo Bruno
Hungarian translation © 2017, 2022 by Bozai Ágota

Published by arrangement with HarperCollins Publisher
All rights reserved.

Kiadta a Menő Könyvek, a Manó Könyvek Kiadó Kft.
imprint kiadója. A Manó Könyvek Kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja, 2022
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Felelős szerkesztő: Csapody Kinga
Olvasószerkesztő: Kótai Katalin
Műszaki vezető: Rácz Julianna

A magyar kiadás borítóját Iacopo Bruno grafikáinak
felhasználásával Magyar-Ésik Zsófia tervezte

Nyomdai előkészítés: 9s Műhely

ISBN 978-963-584-164-6

Nyomdai kivitelezés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*Ösidőknek erdejében
Két kastély áll, fej fej mellett;
Egy a Jónak, egy Gonosznak,
Együtt, de mind mást tanulnak.
Menekülnél, de nem lehet,
Kifelé csak mese vezet.*

„Szerelmükbe pedig, amely erősebb lett, mint valaha volt, belekerültek már a gyűlölet, a félelem, a romlás magjai. Egyszerre, együtt növekedtek. Mert a szerelem együtt létezhet a gyűlölettel; egyik a másikat gerjeszti, emészti. Ettől van az, hogy a szerelemből fakadó düh a leghatalmasabb.”

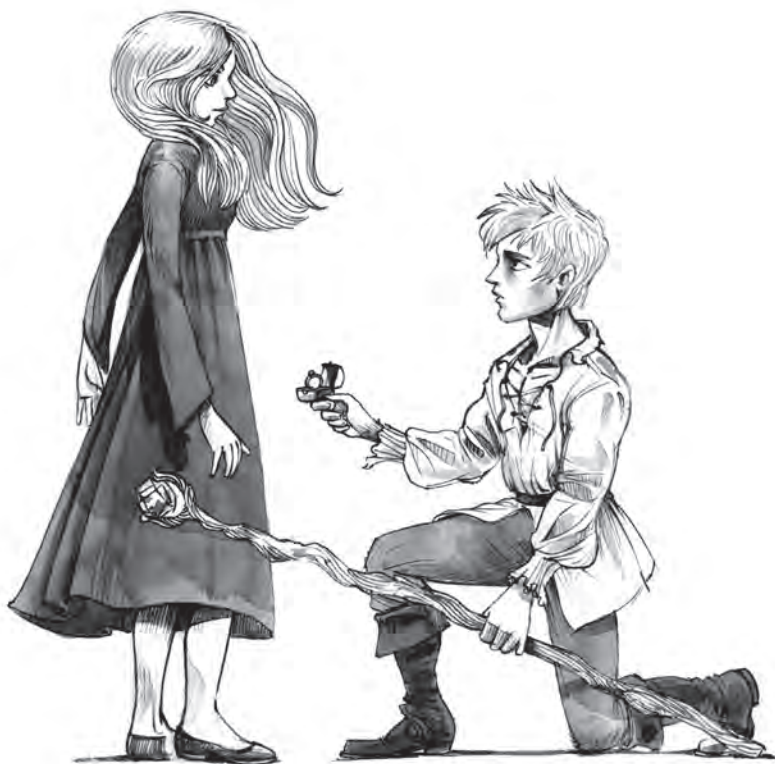
Terence Hambury White:
Üdv néked, Arthur, nagy király!
– III. könyv 15. fejezet

1. RÉSZ

Az Iskolamester és az ő szívének királynője

Természetes, hogy az ember némiképp kételkedik igaz szerelmében, ha azt sem tudja, fiatal-e vagy öreg.

Ami azt illeti, elég fiatalnak néz ki, gondolta Sophie a vékony fiút szemlélve, aki a torony ablakán nézett kifelé. Nem volt rajta ing. Teste halványuló napfényben fürdött. Sophie nézte, csak nézte a csupasz, fehér bőrfelületet, a feszes, fekete térdnadrágot, a tüskésre fésült dús, hószínű

hajat, a vastag vénákkal dagadó kart, a gleccserkéék szem-párt... Tizenhat évesnél egy nappal sem lehet idősebb. És mégis, ebben a szép idegenben mélyen, legbelül olyan lélek lakozott, ami tizenhat évesnél biztosan idősebb... sokkal, nagyon *sokkal* idősebb. Ezért az elmúlt három hétben Sophie nem, nem, nem és nem fogadta el a gyű-rűt. Hogyan is köthetné össze magát egy fiúval, akiben a Gazgató lelke lakozik?

Mégis az történt, hogy minél többször és tovább néz-te Sophie a fiút, annál kevésbé látta benne a Gazgatót. Nem látott mást, csak egy friss, könnyed, nagyon szép fiút, aki feleségül kéri. Ajka telt, arcéle feszes... Sokkal szebb, mint egy bizonyos herceg, sokkal erősebb, mint egy bizonyos herceg, sokkal nagyobb hatalma van, mint egy bizonyos hercegnek, és ellentétben azzal a bizonyos herceggel, ez a fiú az övé.

Sophie a feje búbjáig elpirult. Eszébe jutott, hogy teljesen egyedül van ezen a világon. Mindenki elhagyta. Mindenki kerüli a társaságát. Senki nem áll szóba vele. Hiába tett meg minden tőle telhetőt, hiába tett elkeseredett, sőt kétségbeesett lépéseket, hogy Jó legyen, minden ilyen törekvését rútotl elárulták. Nincs családja, nincsenek barátai, nincs jövője. És most ez az elbűvölő fiú, aki előtte áll... Ő az utolsó reménye a szerelemre. Pánik égett az izmaiban, kiszáradt tőle a torka. Nincs több választási lehetősége. Sophie feszengett, kényszeredetten toporgott, aztán lassan egy lépést tett a fiú felé.

Nézz rá! Nem idősebb nálad, nyugtatta, csitította magát. Álmaid ideálja. Remegő kezét a férfváll felé emel-

te... de hirtelen megdermedt. *Csak varázslat hívta életre, gondolta, és kezét rögtön visszahúzta a ruhaujjába. De vajon mennyi ideig tart a varázslat?*

– Rosszul közelíted meg. Nem jó kérdéseket teszel fel magadnak – szólalt meg egy kellemes hang. – A varázslat egyáltalán nem számol az idővel.

Sophie felpillantott. A fiú nem nézett rá; az alacsonyan álló napkorongot figyelte, ami alig világította át a kora reggeli ködöt.

– Mióta hallod a gondolataimat?

– Nem kell konkrétan hallanom a gondolataidat ahhoz, hogy pontosan tudjam, hogyan működik egy Könyvfaló gondolkodása.

Sophie bő fekete köpönyegében előrelépett, elfoglalta helyét a fiú mellett. Érezte tejszínvilágos, márványszínű bőrének hűvös közelségét. Tedros bőrére gondolt. Tedros bőre mindig napbarnított volt, és vékony verejtkréteg csillogott rajta. Olyan meleg volt, mint egy medve bundája. Testén forróság cikázott át... düh vagy megbánás vagy a kettő közötti valamiféle érzelem. Szándékosan közelebb húzódott a fiúhoz, karja a fedetlen mellkast súrolta.

A fiú még ekkor sem nézett rá.

– Mi az? – kérdezte Sophie.

– A nap. – Azt nézte, hogy a napkorong vibrál a ködön át. – Napról napra gyengébben kel.

– Bárcsak lenne erőd, hogy a napot is ragyogtasd – súgta Sophie csak úgy, maga elé. – Minden nap teaparti lehetne.

A fiú komor pillantást vetett rá. Sophie megdermedt.

Eszébe jutott, hogy egykori legjobb barátnőjével ellentétben új kérője se nem Jó, se nem barátságos. Gyorsan elkapta tekintetét, az ablakon nézett kifelé; jeges fuvallatot érzett, megborzongott.

– Ó, az ég szerelmére, a napfény télen mindig gyengébb! Nem kell mágus, varázsló, boszorkánymester ahhoz, hogy ezt tudjuk!

– Talán ennek magyarázatához is Könyvfaló kéne – felelte, azzal a sarokban álló fehér márványasztalhoz ment. Az asztal fölött hosszú, kötőtűhöz hasonló, pengeéles toll lebegett egy nyitott mesekönyv fölött. Sophie a könyv felé fordult, az utolsó oldalt pillantotta meg: az illusztráció azt mutatta, hogy megcsókolja a Gazgatót, aki ettől visszafiatalodik, legjobb barátnője pedig eltűnik, hazakerül a szép szőke herceggel.

Vége

– Három hónap telt el azóta, hogy a Ténetsz leírta a végét, hogy Sohamár – mondta a fiú. – Napokon belül el kellett volna kezdenie egy új történetet, ezúttal a Rossz oldal szemszögéből. Szerelem, amely legyőzi a Jót. Minden új történetnek erről kellene szólnia. Szerelem, amely a tollat nem a Rossz átkává, hanem fegyverévé teszi. – Szeme szűk résnnyire húzódott össze. – De nem. Egyszerűen ott nyitja ki a könyvet, ahol korábban becsukta, és nem mozdul. Ott lebeg a Vége felett, mint valami elromlott színházi vasfüggöny.

Sophie képtelen volt levenni a szemét Agatha és Tedros képéről, ahogy eltűnnek, szerelemben ölelkezve. Sophie gyomra összeszorult, arca lángvörös lett.

– Ennyi! – mordult fel, majd nagy erővel becsukta a könyv fedelét, és a cseresznyepiros mesekönyvet bedugta a Ténétész befejezett meséi, a Békakirályfi, a Hamupipőke, az Aranyhajú Rapunzel és a többi közé. Heves szívdobogása csillapodott. – Kész. Függyöny le.

A könyv azonban rögtön leugrott a polcra, egyenesen Sophie arcába csapott, a falhoz lökte, aztán visszarepént a márványasztalra, és újra kinyílt az utolsó oldalon. A Ténétész dacosan villogott fölötte.

– Ez nem véletlen – szólalt meg a fiú, nagy léptekkel a sajtó arcát dörzsölgető Sophie felé haladva. – A Ténétész tartja életben világunkat azzal, hogy új meséket ír, de pillanatnyilag nincsen szándékában továbblépni a mi történetünkről. Márpedig ha a toll nem lép tovább egy új történetre, a nap egyre csak gyengül, majd meghal, és akkor a Végtelen-erdő elsötétül. Azzal nemcsak a történeteknek, hanem mindannyiunknak Vége.

Sophie felnézett a halvány fényben látszó sziluettre.

– De... de mire vár?

A fiú közelebb hajolt, megérintette Sophie arcát. Ujjai hidegen csusszantak a tejszínfehér, őszibarack hamvaságú bőrön. Sophie hátrahőkölt, a könyvespolcnak ütközött. A fiú mosolygott, és közelebb húzódott, elállta előle a gyenge napfényt.

– Attól tartok, kétségei vannak afelől, hogy valóban én vagyok az igaz szerelmed – súgta negédes hangon. – Két-

ségei vannak afelől, hogy valóban elkötelezted magadat a Rossz mellett. Kétségei vannak afelől, hogy a drágalátos barátnőd és az ő hercege nem jön vissza soha, hogy örökre eltűntek innen.

Sophie lassan felnézett a fekete árnyéokra.

– *Miattad* nem lép tovább – jelentette ki a Gazgató a lányra mutatva.

Sophie lenézett. Láta az aranygyűrűt a hideg, fiatal tenyérben, és az aranyfelületen tükröződő rémült arcot is. A saját arcát.

Sophie három héttel korábban csókolta fiatal fiúvá a Gazgatót, és ezzel számúzta legjobb barátnőjét. Egy pillanatra a győzelem édes megkönnyebbülését érezte, ahogy Agatha és Tedros hang nélkül eltűnt. Meglehet, legjobb barátnője inkább herceget választott helyette, de Gavaldonban nincsenek hercegek. Agatha egyszerű lányként hal meg, egy egészen egyszerű fiúval, miközben ő itt messze-messze, a rengetegben, az örökkön örökkében, a „boldogan-éltek-míg-meg-nem-haltak” jó sorsban sütkérezik. Igaz szerelmének karjában repül az ezüsttorony felé. Örült, és várta, hogy boldog legyen. Megnyerte a mesét, és a győzelem elvileg boldogságot jelent.

Ám ahogy betoppantak a homályos kőkamrába, Sophie remegni kezdett. Agatha eltűnt. A legjobb barátnője. Lelki társa. És magával vitte a fiút, akihez Sophie több alakban is közel került: lányként, fiúként, amikor a szerelme volt, amikor csak barátok voltak. Agatha elnyerte Tedros

szerelmét; az egyetlen fiút, akit Sophie igazán ismert; és Tedros elnyerte Agathát, az egyetlen, akiről Sophie úgy érezte, nem tud nélküle élni. Sophie pedig egy nagyon csinos, szép fiút kapott, akiről semmit nem tud, kivéve azt, hogy gonoszága sötét és mélységes. Ahogy a Gazgató fiatal hercegeként, öntelt mosollyal közeledett felé, Sophie már tudta: nagy hibát követett el.

Csakhogy visszafordulni, másképpen dönteni már késő. Az ablakon kinézve Sophie látta Agatha halványuló fényét, a feketén rothadó két kastélyt, és azt is, hogy a fiúk és lányok ádáz csatát vívnak, a tanárok átkokat szórnak a diákokra és egymásra is... Döbbenet fordult a Gazgató felé... de nem őt látta, hanem egy dérféher hajú fiút, aki fél térden állt előtte; kezében gyűrű. *Vedd el*, mondta a fiú, és azt is megjegyezte, hogy ha elveszi, kétévnyi háborúnak lesz vége. A Jók és Rosszak nem harcolnak egymással többé. Nem lesz több Fiúk kontra Lányok harc sem. Csak a vitathatatlan Gonosz: a Gazgató és az ő királynője. *Fogadd el a gyűrűt*, mondta a szépséges fiú, és így végre a te történetednek is boldog vége lehet.

Sophie azonban nem fogadta el.

A Gazgató magára hagyta a toronyban. Gondosan lezárta az ablakot, hogy meg ne szökhessen. Minden délelőtt, amikor tízet ütött az óra, eljött a toronyba, és újra és újra megkérte Sophie kezét. Fiatal, izmos teste megmagyarázhatatlan módon mindennap más ruhában jelent meg... Egyszer befűzős elejű ingben, máskor bő tunikában vagy feszes mellényben vagy fodros gallérral... Felhőfehér haja ugyanilyen változatosan volt kócos, gondosan

fésült vagy göndör. Ajándékokat is hozott: ékkövekkel díszített gyönyörű ruhákat, illatos virágcsokrokat, lewendulaparfümöt, testápoló kenőcsöket, szagos szappanokat, szárított gyógynövényeket. Mindig kitalálta Sophie kívánságát. Ám Sophie következetesen kikosarazta, mindig tagadón ingatta fejét, és a fiú kamaszosan duzzogva, szó nélkül távozott. Sophie pedig ott maradt egyedül a torony kőkamrájában, és nem volt más társasága, csak a Gazgató mesekönyvtára, a régi kék köpönyeg és az ezüst álarc, amely kampón lógott a falon, ereklyeként. Naponta háromszor varázslatos módon étel jelent meg abban a pillanatban, amint megéhezett, mégpedig pontosan az, amit kívánt, tökéletes adagokban csontporcelán tányérokon: párolt zöldség, párolt gyümölcs, párolt hal, időnként egy-egy tál szalonnás bab (mert képtelen volt megszabadulni ettől az ételkívánságától, amire még fiúalakjában szokott rá). Amikor leszállt az éjszaka, hatalmas ágy jelent meg a kőkamrában: vérvörös bársonytakarók, fehér csipkebaldachin. Sophie kezdetben nem tudott aludni. Rettegett attól, hogy a fiú, a Gazgató az éj leple alatt visszatér. Éjjel azonban sosem jelent meg, csak másnap reggel; és akkor újra és újra elismételték a szótlan rituálét: a gyűrűt nyújtotta, de Sophie sosem fogadta el.

A második héten Sophie elgondolkodott, vajon mi történt a két iskolával. Vajon azzal, hogy nem fogadja el a gyűrűt, fenntartja a háborút a fiúk és lányok között? Vajon ez életüket is követeli? Próbált érdeklődni, mi történt a barátaival – Hesterrel, Pöttyel, Anadillal, Horttal –, de

nem kapott választ. Mintha a gyűrű elfogadása lett volna a továbblépés ára.

Ezen a napon szólt hozzá először azóta, hogy a toronyba zárta. A haldokló nap ragyogásában mellette állva Sophie tudta, hogy nem halogathatja tovább következmények nélkül a választ. Eljött az idő, hogy megpecsételje történetének végét a fiúval, vagy lassan ő is halálba fakuljon. Az aranygyűrű az új élet ígéretével fényesen csillant a Gazgató kezében. Sophie felnézett a félmeztelen fiúra, és azért könyörgött magában, hogy találjon valami okot, amiért elfogadja mégis... De nem látott mást, csak egy idegent.

– Képtelen vagyok – súgta az egyik polc mellé lapulva.
– Nem ismerlek. Semmit nem tudok rólad.

A Gazgató nézte, csak nézte; álla megfeszült, szeme szikrázott. Aztán a gyűrűt lassan visszacsúsztatta a nadrágzsebébe.

– Mit szeretnél tudni rólam?
– Először is a nevedet – felelte Sophie. – Ha itt maradok veled, valamilyen néven szólítanom kell téged.
– A tanárok Mesternek neveznek.
– Én nem foglak Mesternek nevezni – csattant fel Sophie.

A fiú már a fogát csikorgatta, éppen valami éles választ akart adni, de Sophie nem bátortalanodott el.

– Nélkülem a te történeted boldog vége nem is létezne – jelentette ki határozottan. – Hiszen te csak egy fiú vagy... Egy jó testalkatú, erőteljes, szemérmetlenül jóképű fiú... de akkor is csak egy fiú. Nem uralkodhatsz

felettem. Ha ijesztgetsz, akkor sem tudlak igazán szeretni. Nem érdekel, milyen szívdöglesztően szép, milyen gazdag vagy, milyen erővel és hatalommal bírsz. Mindez ugyanígy megvolt Tedrosban is, és tá-rá-rá... az a történet sem végződött jól. Én olyasvalakit érdelek, aki boldoggá tesz. Legalább olyan boldoggá, amilyen boldog Agatha, akinek nem kell egész hátralévő életében, egyfolytában „hercegnek” neveznie Tedrost, ugyebár? Mert Tedrosnak, mint minden fiúnak ezen a világon, van neve, ahogy neked is van, és én azon a néven foglak téged szólítani, ha azt akarod, hogy egyáltalán esélyed legyen.

A Gazgató arca rákvörös lett, de Sophie már szinte tüzet okádott a haragtól.

– Hát, helyben vagyunk. Most már én vagyok helyzetben. Lehet, hogy te vagy ennek a pokoli iskolának az igazgatója, ura és parancsolója, de nekem nem parancsolsz, és soha nem is fogsz. Hiszen te magad mondtad: a Ténétész azért nem ír, mert az én választásomra vár. Nem a tiédre. Én döntöm el, hogy elfogadom-e a gyűrűdet. Én döntöm el, valóban ez-e a Vége, és boldogan élünk-e, míg meg nem halunk, vagy valami ilyesmi. Az én döntésemtől függ, hogy a világ életben marad-e, vagy mindenestül elpusztul. Ne legyen kétséged afelől, hogy örömmel nézem végig, ahogy minden porig ég, ha te nem királynőt, hanem rabszolgát akarsz.

A Gazgató tombolóan dühös tekintettel nézett rá. Nyakán, kísértetfehér bőre alatt lüktettek a vénák. Olyan erősen harapott az ajkába, hogy Sophie azt hitte, fel akarja őt falni. Döbbenten, rémülten hőkölt hát-

ra. A fiú azonban dühösen szusszant, a teste elernyed, elfordította a tekintetét. Aztán sokáig ökölbe szorított kézzel állt szótlantul.

– Rafal – mordult fel. – A nevem Rafal.

Rafal, ismételte magában Sophie a nevet csodálkozva. Egy pillanat műve volt teljesen más szemmel látni: bőrének tejfehér simaságát, szemében a kamaszos szikrákat, duzzadó mellkasát... Nagyon jól illett nevének viharos erejéhez és fiatalosságához. Miért van az, hogy a név egyben történetet is ad, amiben hihetünk?

Sophie hirtelen erős vágyat érzett, hogy megérintse... Aztán eszébe jutott, mit jelent, ha őt választja. Hiszen ez a fiú a Gonosz nevében lemészárolta saját testvérét, és minden jel szerint azt hiszi, hogy ő is képes erre. Sophie visszafogta magát.

– Mi volt a testvéred neve? – tette fel a kérdést.

A férfiú hirtelen megfordult. Szeme szikrázott.

– Nem hiszem, hogy a testvérem neve segítene jobban megismerned engem.

Sophie nem erőltette tovább a dolgot. A következő pillanatban észrevette, hogy Rafal mögött oszlani kezdett a köd. A távolban, a két fekete kastély fölött zöldes pára látszott. Három hét óta először fordult elő, hogy elég hosszú ideig hagyta fedetlenül az ablakot, és Sophie kiláthatott. De mindkét iskola kihaltnak látszott. Síri csend. Életnek semmi jele a tetőkön, teraszokon.

– Ho... hol vannak a többiek? – hebegte a két kastély közötti helyreállított hídra hunyorogva. – Mi történt a lányokkal? A fiúk meg akarták ölni őket...

– A királynő joga kérdéseket feltenni nekem az iskoláról, ami felett uralkodik. Te még nem vagy királynő.

Sophie köhécselt. Észrevette a Rafal szűk zsebében dudorodó gyűrűt.

– Öööö... miért vagy folyton más ruhában? Ez... nagyon furcsa.

A fiú mintha ekkor először érezte volna magát nagyon kényelmetlenül.

– Mivel sorozatosan visszautasítottál, úgy éreztem, ha úgy öltözöm, mint a hercegek, akikért úgy odavoltál, segít a helyzetet a holtpontról elmozdítani – felelte feszes hasát vakargatva. – Aztán eszembe jutott, hogy Arthur fia nem rajongott az ingekért.

Sophie felhorkant. Igyekezett tudomást sem venni Rafal tökéletes felsőtestéről.

– Nem gondoltam volna, hogy a korlátlan hatalmúak is lehetnek önbizalom-hiányosak.

– Ha korlátlan hatalmam lenne, rá tudnálak kényszeríteni, hogy szeress – mordult fel Rafal.

Sophie hallotta hangjában az ingerült türelmetlenséget, és egy pillanatra meglátta benne az egyszerű fiút, aki fülig szerelmes, és olyan lányért küzd, akit nem kaphat meg soha. Aztán eszébe jutott, hogy Rafal egyáltalán nem egyszerű fiú.

– Senkit nem lehet szerelemre kényszeríteni – vágott vissza. – Ha valaki, akkor én a saját káromon tanultam meg ezt. Ráadásul, ha rákényszerítenél, hogy szeresselek, akkor sem tudnál szeretni engem. Te semmit nem tudsz

szeretni. Nem, ha a Rosszat választod. Ezért halt meg a fivéred.

– Ennek ellenére igaz szerelem csókja révén vagyok életben.

– Csalással vettél rá...

– Megszakíthattad volna azt a csókot. Elengedhettél volna. De nem tetted.

Sophie elsápadt.

– *Sosem* csókoltalak meg szívből, igazán!

– Valóban? Ahhoz, hogy visszatérjek az életbe, hogy visszanyerjem a fiatalságomat... a csóknak szívből jövének kellett lennie, ugye? – kérdezte, és Sophie döbbsent arcára nézve elvigyorodott. – Ezt a te drágalátos legjobb legjobb barátnőd nyilván megtanította neked.

Sophie egy szót sem szólt. Az igazság kioltotta harciaságát. Ahogy Agatha egyszer megfoghatta volna Tedros felé nyújtott kezét, mielőtt Sophie kezét választotta volna, Sophie is visszaküldhette volna a Gazgatót a sírba. De most itt vannak. Mindketten szépek és fiatalok, egy csók következményeként, mely csókot most megtagadni próbál. Miért ragaszkodott ehhez a férfihoz azon az éjszakán? – tette fel a kérdést magának. Akkor is ragaszkodott hozzá, amikor már tudta, hogy őt csókolja. A porcelánszerű fiúra felnézve belegondolt, mi mindent tett Rafal, hogy megnyerje magának. A halál és az idő sem volt akadály... Milyen biztos volt abban, hogy családnál, barátoknál, hercegnél boldogabbá tudja tenni őt. Akkor ment érte, akkor nyújtotta ki a kezét feléje, amikor sen-

ki nem akart vele lenni. Ő hitt a hercegnő Sophie-ban, amikor senki más. Sophie torkában mintha gombóc nőtt volna, hangja rekedtesen recscent.

– Miért akarsz engem olyan nagyon?

A férfiú nézte, csak nézte, állának feszültsége enyhült, ajka kissé megnyílt. Sophie egy pillanatra úgy érezte, olyan, mint Tedros, amikor elfeledkezett magáról, amikor nem úgy viselkedett, amilyennek mutatni akarta magát... Amikor nem felnőttet játszó, zavarban lévő kamasz fiú volt, hanem önmaga.

– Azért, mert egyszer volt, hol nem volt, én is olyan voltam, mint te – felelte halkán. Sűrűn pislogott, lelki szemei előtt emlékek cikáztak. – Próbáltam szeretni a fivéremet. Próbáltam elmenekülni a sorsom elől. Sőt, azt hittem, hogy megtaláltam a... – Hangja elakadt, de összeszedte magát, és folytatta. – De ez csak még több fájdalmat... még több gonoszsgot eredményezett. Pontosan, ahogy veled történt. Valahányszor a szeretetet vagy a szerelmet keresed, az eredmény mindig ugyanaz. Anyád, apád, a legjobb barátnőd, a herceged... Minél jobban törekszel a fényre, annál erősebben ölel körül a sötétség. És mégis megkérdőjelezed, hogy a Rossz, a Gonosz birodalmához tartozol.

Sophie teste megfeszült, kissé felemelte az állát.

– Négyezer évvel ezelőtt a Jó megmondta nekünk, mi a szeretet, mi a szerelem. Te is, én is megpróbáltunk szeretni a magunk módján, de csak szenvedés, fájdalom lett belőle – mondta Rafal. – De mi van akkor, ha létezik másfajta szeretet, másfajta szerelem? Olyan sötét szere-

lem, ami a fájdalmat erővé, hatalommá változtatja. Olyan szerelem, amit csak azok ketten érthetnek, akik között létrejött, akik osztoznak benne. Ezért csókoltál meg, és nem bontakoztál ki csókunkból, Sophie. Mert én olyan-
nak látlak, amilyen valójában vagy, és ezzel együtt szeretlek, amikor senki más nem szeret téged. Mert az áldozat, amit egymásért hoztunk, túlmegy mindenben, amit a Jó bölcselme valaha felfogni képes. Nem számít, ha ők ezt nem hívják szerelemnek. Mi tudjuk. Ahogy tudjuk azt is, hogy a tövis ugyanúgy része a rózsának, mint az illatos szirmok – mondta, azzal közelebb hajolt, ajka Sophie fülcimpáját simította. – Én vagyok a lelked tükre, Sophie. Magadat szereted bennem, ha szeretsz – súgta. Ajkához emelte Sophie kezét, és megcsókolta, mint egy herceg, azután gyengéden leengedte.

Sophie szíve olyan hevesen rándult össze, hogy úgy érezte, Rafal kitepi belőle. Soha életében nem érezte még magát olyan meztelennek, védtelennek, soha nem burkolózott szorosabban fekete köpönyegébe. Aztán a fiú arcának éles szimmetriáját bámulva érezte, hogy lassan újra kap levegőt, és lelkét furcsa biztonság melege árasztotta el. Ez a sötét lelkű fiú megérti őt; és zafírzöld szemébe nézve megértette, milyen mélyre jutottak. Fejét ingatva megborzongott, teste rándult.

– Azt sem tudom, hogy fiú vagy-e egyáltalán.

A fiú rámosolygott.

– Ha a mesédnek van tanulsága, Sophie, akkor az a tanulság, hogy a dolgok olyanok, és csakis olyanok, amilyenek látod őket.

Sophie elkomorult.

– Én ezt... ezt nem értem – szólalt meg, de valahol lelke mélyén nagyon is értette.

Rafal az iskolája fölött bágyadtan, homályosan világló napra nézett, és Sophie tudta, hogy a kérdések ideje lejárt. Ahogy Rafal a nadrágzsebébe nyúlt, Sophie érezte, hogy egész testében remeg. Mintha sebes folyóban vízesés felé sodródna, a menekülés pedig lehetetlen.

– Olyan boldogok leszünk, mint Tedros és Agatha? – kérdezte elcsukló hangon.

– Bíznod kell a történetedben, Sophie. Nem véletlenül ért a Vége szóhoz – felelte Rafal, és egyenesen a szemébe nézett. – De most ideje, hogy el is hidd.

Sophie lenézett a férfikézben csillogó aranygyűrűre; egyre szaporábban és szaporábban szedte a levegőt... Visszolyogva tolta el magától Rafalt, aki újra feléje nyújtotta a kezét, mire Sophie a falhoz lökte. Tenyerével a hideg, csupasz mellkast nyomta. Rafal nem ellenkezett, ahogy Sophie feljebb húzta a kezét, végig a szegycsonton; tekintete valósággal szikrázott, lihegve vett levegőt. Nem tudta, mit keres, amíg ujjai rá nem találtak. Megdermedt a döbbenettől. Kezét felemelte a mellkasról, aztán újra rátapasztotta. A férfiszív lüktetett tenyere alatt. Sophie lassan felnézett rá, magába szívta erős, reményteli dobbanásait; ritmusa azonos volt az ő szívének ritmusával.

– Rafal – súgta reményteli vágyakozással.

A férfi ujjai ekkor simították végig Sophie arcát először. A lány meg sem rezzent a hidegségtől. Ahogy magához vonta, Sophie érezte, hogy minden kétsége elolvad, a fé-

lelem helyét átveszi a hit. Fekete köpönyeg szorult a porcelánfehér bőrhöz; mint két hattyú egymással szemben. Sophie a bal kezét egyenesen, határozottan a napfénybe emelte. És Rafal az ujjára húzta a gyűrűt. A meleg aranykarika lassan csúszott egyre lejjebb, míg szorosan a helyére került. Sophie lélegzete elakadt, ahogy a hófehér férfi – tekintetét egy pillanatra sem véve le róla – elmosolyodott.

Mester és királynő a meséjük felett lebegő bűvös toll felé fordultak. Várták, hogy a Ténetsz megáldja szerelmüket... Várták, hogy végre becsukja a könyvet.

A toll azonban nem mozdult.

A könyv nyitva maradt.

Sophie szíve kihagyott egy dobbanást.

– Mi történt?

Követte Rafal tekintetét a vörös-borostyán színű napkorong felé, ami újabb árnyalatnyit sötétedett. Rafal arca halotti maszkká merevedett.

– Úgy tűnik, nem a mi történetünk „boldogan-éltek-míg-meg-nem-haltak” végével kapcsolatban vannak a tollnak kétségei.